

Ezekiels tegn

Nøglevens: "Således er Ezekiel et tegn for jer; alt, hvad han har gjort, skal I gøre, og når dette sker, skal I vide, at jeg er Herren Gud."
Ezekiel 24:24

Udvalgte skriftsteder:
Ezekiel 24:15-27

Ezekiels tegn er smerteligt dybtgående. Hans kone, som Herren beskriver som "dit øjes lyst", skulle dø pludseligt – "med et enkelt slag". For at forstærke følelsen af tab og sorg befalede Herren, at Ezekiel ikke måtte udtrykke sin sorg offentligt. "Du skal hverken sørge eller græde, og dine tårer skal ikke løbe ned. Suk i stilhed, hold ikke sorg for den døde; bind din turban om dit hoved og tag dine sandaler på dine fødder; dæk ikke dine læber, og spis ikke menneskers sorgens brød. Så talte jeg til folket om morgenen, og om aftenen døde min kone; og næste morgen gjorde jeg, som jeg var blevet befalet." Ezekiel 24:16-18

Hvad kan have gjort Ezekiel i stand til at bære denne tunge befaling? Vi mener, at hans livslange

hengivenhed til Gud, præget af lydighed og tjeneste, havde udviklet en dybt rodfæstet tro; en tro som den, Job udtrykte: "Selv om han slår mig ihjel, vil jeg stadig stole på ham." Job 13:15

Vi erkender, at guddommelig visdom var på spil, da Gud forvandlede Ezekiels personlige tragedie til en national lærestreg for Israel. Hvordan hang disse to begivenheder sammen? De havde én ting til fælles, nemlig "dit hjertes ønske". For Ezekiel var det hans kone. For Israel var det Salomos tempel, symbolet på deres nationale politik.

Israelitterne var tilsyneladende nysgerrige efter profetens opførsel. Det var mærkeligt, at han ikke sørgede over sin kone, og de vidste, at Ezekiels handlinger ofte havde guddommelig hensigt og betydning. De spurgte ham om det. Folket sagde til ham: "Vil du ikke fortælle os, hvad disse ting betyder for os, at du opfører dig sådan?" Ezekiel 24:19

Ezekiel svarede dem: "Jeg har modtaget et budskab fra Herren, og jeg har fået besked på at give dette budskab til Israels folk. Dette siger den Almægtige Herre: Jeg vil besmitte mit tempel, kilden til jeres sikkerhed og stolthed, det sted, jeres hjerte glæder sig over. Jeres sønner og døtre, som I efterlod i Juda, vil blive slagtet med sværdet. Så vil I gøre, som

Ezekiel har gjort. I skal ikke sørge offentligt eller trøste jer selv ved at spise den mad, som vennerne bringer jer. Jeres hoveder skal forblive tildækkede, og jeres sandaler skal ikke tages af. I skal ikke sørge eller græde, men I skal fortæbes på grund af jeres synder. I skal stønne indbyrdes over alt det onde, I har gjort." vers 20-23

Templet ville blive ødelagt, den nationale politik opløst, og Israels folk taget til fange eller dræbt. Ezekiel var således "et tegn", som nævnt i vores nøglevers. Ulykken skete, og ingen mængde sorg kunne afværge den. Israel blev ført i fangenskab til Babylon. Israels folks kollektive samvittighed var tyngt af sorg, hvilket resulterede i det smukke digt, der findes i Salme 137. "Ved Babylons floder sad vi og græd, når vi tænkte på Jerusalem. Vi lagde vores harper væk og hængte dem på poppelgrenene. For vores fangevogtere krævede, at vi sang for dem. Vores plageånder insisterede på en glædelig hymne: 'Syng en af Jerusalems sange for os! Men hvordan kan vi synge Herrens sange i et hedensk land? Hvis jeg glemmer dig, Jerusalem, så lad min højre hånd glemme, hvordan man spiller på harpe. Må min tunge klæbe sig fast til ganen, hvis jeg ikke husker dig, hvis jeg ikke gør Jerusalem til min største glæde.'" (Salme 137:1-6). Det er Ezekiels tegn, der giver denne rørende stemning.